

## III.

Явилъ се офицеринътъ въ лагера на индийцитѣ и попиталъ началника: — съгласни ли сте да не воюваме повече и да сключимъ миръ?

Събралъ началникътъ апахитѣ и имъ казалъ:

— Нашитѣ врагове, бѣлолицитѣ, ни прѣдлагатъ миръ. Но азъ не имъ вѣрвамъ. Тѣ ни лъжатъ. Тѣ винаги сж били къмъ насъ безпощадни, зли и немилостиви. Азъ хубаво ги знаа тѣхъ. Ако ний сега сложимъ нашитѣ оржжия, тѣ ще ни нападнатъ и ще избиятъ насъ, женитѣ и дѣцата ни! . . . Азъ прѣдлагамъ да имъ обявимъ вѣчна война! . . .

Като изслушали началника си, индийцитѣ отговорили:

— Истина казвашъ, бѣлолицитѣ сж безжалостни. . . не искаме миръ съ тѣхъ . . . по-добрѣ вѣчно да воюваме съ тѣхъ. Тѣй и отговорили на бѣлолицитѣ.

## IV.

По туй врѣме малката дъщеря на индийския началникъ, седемгодишно момиченце, на име Земи, излѣзла сутринъта въ гората и се изгубила изъ нея. Индийскитѣ дѣца сж храбри и никога се не боятъ отъ опасностъ. Земи, като се изгубила, не плакала напраздно, и не викала за помощъ, а твърдо рѣшила да си намѣри сама пжтъ.

Дълго ходила тя изъ гората и излѣзла, най-послѣ, на широка поляна, на която стърчели много бѣли палатки. Това било лагерътъ на бѣлолицитѣ, които дошли да воюватъ съ тѣхъ.

Земи нищо не знааяла за това; тя видѣла край палаткитѣ хора и смѣло отишла при тѣхъ. . . Около първата палатка, на една скамейка седѣлъ самъ полковникъ Юркъ. И Земи отишла при него.

Юркъ, като видѣлъ индийско момиче въ лагера, се зачудилъ. Той знаахъ хубаво тѣхния языкъ и за това ласкаво го попиталъ:

— Откъдѣ си, момиченце, кждѣ ще идешъ? . . .